

José Manuel Bernal Llorente

LA MEVA VIDA, SENSE EMBUTS

CONFESSIONS D'UN DOMINIC
SECULARITZAT

EMAÚS 165

CPL
editorial

José Manuel Bernal Llorente

LA MEVA VIDA, SENSE EMBUTS

CONFESSIONS D'UN DOMINIC
SECULARITZAT

EMAÚS 165

CPL
editorial

*La col·lecció Emaús vol oferir llibres
de lectura assequible que ajudin
a viure el camí cristià en el moment actual.
Per això porta el nom d'aquell poble
cap a on anaven dos deixebles desesperançats
quan es van trobar amb Jesús,
que es va posar a caminar al costat seu,
i els va fer entendre i viure
la novetat de l'Evangelí.*

José Manuel Bernal Llorente

La meva vida, sense embuts

Confessions d'un dominic secularitzat

Col·lecció Emaús 165
Centre de Pastoral Litúrgica

Directora de la col·lecció Emaús: Mercè Solé

Disseny de la coberta: Mercè Solé

Fotografia de la coberta: Pixabay

© Edita: CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Nàpols 346, 1 – 08025 Barcelona

Tel. (+34) 933 022 235

cpl@cpl.es – www.cpl.es

Edició digital: octubre 2020

ISBN: 978-84-9165-389-9

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

*A la memòria del meu pare i de la meva mare
Als meus germans Mari Carmen i Carlos, prevere dominic
Als meus germans, els dominics d'Aragó
Al pare Miguel Gelabert, que va posar la primera pedra
A la Comunitat de l'Esperança de Logronyo
Als meus fills José Carlos i Manuel Eugenio
A Pablo i Gonzalo, els meus primers nets
A la meva esposa María Dolores, que hi ha estat sempre*

¿UN LLIBRE INCÒMODE?

Tres han estat els motius per publicar aquest llibre dins la col·lecció Emaús. En primer lloc, el recent sínode de l'Amazònia, durant el qual s'especulà insistentment sobre la possibilitat d'ordenar homes casats, una qüestió encara no resolta però que probablement les necessitats pastorals tornaran a posar tossudament sobre la taula. El testimoni d'algú que ha viscut com una unitat la seva vocació, no només al presbiterat sinó també al carisma propi d'una congregació religiosa, l'amor incondicional per la seva família i el compromís envers la seva comunitat eclesial i el seu entorn ciutadà, és sens dubte una magnífica aportació per reflexionar sobre la diversitat de vivències en el servei a l'Església.

En segon lloc, l'experiència d'aquesta casa, el Centre de Pastoral Litúrgica, que ha comptat entre els seus millors actius tres preveres que van deixar el seu ministeri per casar-se i que, bo i casats, mai no van abandonar ni la tasca pastoral ni la litúrgia, amb absoluta fidelitat a l'Església, amb entusiasme i amb rigor: Joan Llopis Sarrió (1932-2012), Joaquim Gomis Sanahuja (1931-2013) i Josep Lligadas Vendrell (1950). De fet, aquesta situació, que hi ha qui considera poc ortodoxa, segurament ha restat credibilitat eclesial i prestigi al CPL en alguns àmbits, tot i que tots tres personatges, en iniciar el nou camí del matrimoni, van haver d'abandonar part de la seva feina i van passar a un pla molt més discret i, per raons òbvies, disciplinadament respectuosos amb les mesures que dicta la Santa Seu en atorgar la dispensa. Cosa que no treu, com ja he dit, que la feina feta després no sigui tan valuosa com ho era abans d'emprendre aquest canvi vital.

Finalment, la meua pròpia història personal, com a esposa que soc de Josep Lligadas, que havia estat prevere. Llegir aquest llibre valent de José Manuel Bernal, que posa al damunt la taula moltes contradiccions pròpies i de l'Església, m'ha fet somriure en trobar molts punts en comú entre el seu itinerari i el del meu marit, i m'ha fet adonar de com aquestes opcions de renúncia al presbiterat, que part de l'Església ha viscut com una traïció, es poden llegir en positiu com una fita més en el camí personal de fidelitat

de cadascú a la crida de l'Esperit. La crida de Déu té moltes formes, però el seu nucli és comú: viure l'amor.

Conceptuar aquest canvi d'estat com una traïció ha comportat un fort patiment per a moltes persones i també se n'ha ressentit, i se'n continua ressentint, el conjunt de l'Església. D'entrada, com molt bé assenyala l'autor, es desaprofita l'aportació de persones formades, actives, per a les quals la fe continua sent l'eix principal de la seva vida. Com si pel fet d'abandonar el presbiterat haguessin perdut de cop tota la seva vàlua, i com si ja no poguessin aportar res de bo o de qualificat a unes comunitats cristianes que avui tenen dificultats per trobar pastors. I, més greu encara, hi ha qui ha hagut de patir el menyspreu de molts cristians o s'ha convertit de cop en invisible, veient com el seu entorn l'ignorava. No és una experiència que hàgim viscut a casa, ben al contrari, però sí que l'explica bé José Manuel Bernal, el qual va ser capaç de trobar molts camins de recuperació. Hi va ajudar la seva congregació que, com moltes altres, en aquestes circumstàncies estima les persones que n'han format part, procura mantenir-hi vincles i establir-hi ponts, i respecta la seva llibertat.

En l'itinerari de Bernal jo hi he trobat també el reflex de coses que ha viscut el meu marit: el pas de ser un membre destacat de la comunitat cristiana a una persona qualsevol, sense cap autoritat, tant dins de la comunitat civil com de l'eclésial. Bernal ho expressa bé: de ser degà de la Facultat de Teologia va passar, després de viure llargament en situació d'atur, a ocupar-se del servei de préstecs d'una biblioteca universitària. I a partir d'aquí es va obrir camí. Però això també passa quan es viatja des del presbiteri als bancs de l'Església, o des de la presidència de la comunitat a la militància de base en qualsevol associació, partit o sindicat. O, ben senzillament, quan se surt d'una institució on moltes coses de la vida quotidiana estan resoltes per aterrar a l'escassament valorada feina de casa i a la cura de les persones que t'envolten. En definitiva, és un camí més de despullament de l'autoritat i del poder, que facilita allò que de vegades ens és tan difícil: ser cristià en el món, entendre la seva cultura, estar al servei de la gent i intentar fer-hi arribar el missatge de Jesús amb esperança i fraternitat.

M'agraden molt les paraules amb què Bernal resumeix aquesta unitat en el seguiment de Jesús:

Aquest ha estat el secret. Descobrir que el Déu en el qual creus i al qual intentes ser fidel, és el mateix. Que Jesús de Natzaret i el seu missatge evangèlic, és el mateix. Que l'Església, en la qual ens hem batejat i a la qual pertanyem, és la mateixa. Que la fe i els sacraments són els mateixos, sobretot l'Eucaristia, celebrada i compartida fraternalment. L'únic que canvia és la situació existencial des de la qual ens apropem i ens endinsem en la vivència i en la celebració d'aquests misteris. Aquí rau la novetat. Aquesta novetat ens permet parlar d'una nova forma de viure la nostra fidelitat a Déu.

Confio que el llibre us interessarà tant com a mi.

Mercè Solé
Directora de la col·lecció Emaús
Setembre de 2020